

— Ендре... — се молеше кралицата, като извиваше глава в посоката по която се движеше краля. — Това, което вършиш е без право и без божия благословия... Пази се от отмъщението на Всевишния...

Изведиѝж краля се спря. Гѝстите му вежди се извиха като лѝкове. Високото му чело се навѝси. Изящните му уста потрепнаха. Той подаде ръце на жена, за да я вдигне, ала тя епорито отказа и остана все тѝй на ѝолене.

— Това е волята та Григорий Девети. А ти знаеш, че не мога да я престѝпя, Иолан...

Кралицата поклати глава, улови края на дрехата му, прегърна коленете му.

— Не, не е тѝй... Асен имаше право да скѝса унията, след вероломството на латините. А знае се, че папата ги накара да сторят това...

Андрея поглади нетѝрпеливо кѝдравата си посребрена брада.

— Ала папата бе осигурил сигурността на Асеновата дѝржава в договора сключен в Перуджия...

— Какво значи да осигури цялостта на дѝржавата му, пред големината на вероломството? Не, Ендре, признай поне пред мене. Не скривай сърцето си... Ти завиждаш на Асена, да ти му завиждаш... Признай, Ендре...

Кралят се дръпна гневно. Отново почна неспокойно да се разхожда из притихналата зала. Навѝн остѝр мартенски вятѝр огѝливаше текущо напѝпилата дѝрвета в свежа и зелена ласка, блѝскаше се в яките стени, в дебелите зелени стѝкла на прозорците. Иоланта изтри очите си, полека се изправи, седна край пѝлната с пламтящи цепеници камина, обори тѝжно чело, поклати глава и каза:

— Ти не можеш да му простиш, че той има вече най-голямата империя на югоизток...

Настана дълго мѝлчание. Изпѝлнено с неказани думи, горчиви и тежки. Бяла пепел покри светлата жар. Най-сетне Иоланта въздѝхна и каза тихо сѝвсем като на себе си: